

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Р1 349/2020
17.09.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић и Данијеле Николић, чланова већа, у парници тужиоца „Беотон Р“ ДОО Бор, чији је пуномоћник Наташа М. Тошић, адвокат из ..., против туженог АА из ..., чији су пуномоћници Радослав Тадић и Бојан Тадић, адвокати из ..., ради накнаде штете, одлучујући о сукобу стварне надлежности између Трећег основног суда у Београду и Привредног суда у Београду, у седници већа одржаној дана 17.09.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

За поступање у овој правној ствари **СТВАРНО ЈЕ НАДЛЕЖАН** Привредни суд у Београду.

Образложење

Тужилац је дана 14.02.2018. године поднео Вишем суду у Зајечару тужбу ради накнада штете против тужених Српске напредне странке и АА.

Виши суд у Зајечару се, решењем П4-1/18 од 21.02.2018. године, огласио месно ненадлежним и списе упутио Вишем суду у Београду, као стварно и месно надлежном суду.

Виши суд у Београду је изазвао сукоб надлежности пред Врховним касационим судом, сматрајући да је за поступање надлежан Виши суд у Зајечару.

Врховни касациони суд је решењем Р1 149/18 од 23.07.2018. године одлучио да је за суђење у овом спору месно надлежан Виши суд у Београду.

Решењем П4 65/18 од 13.02.2019. године, Виши суд у Београду се огласио ненадлежним за поступање у овој парници и списе упутио Привредном суду у Београду као стварно и месно надлежном суду.

Поднеском од 05.11.2019. године пуномоћник тужиоца је повукао тужбу у односу на првотуженог - Српску напредну странку, након чега је Привредни суд у Београду, решењем П 2727/19 од 05.12.2019. године, одлучио да је тужба повучена у односу на првотуженог, обавезао тужиоца да накнади првотуженом трошкове парничног поступка и огласио се стварно ненадлежним за поступање у овој правној

ствари и списе доставио Трећем основном суду у Београду као стварно и месно надлежном.

Трећи основни суд у Београду није прихватио стварну надлежност и уз допис П 1756/20 од 19.08.2020. године доставио списе Врховном касационом суду ради одлучивања о сукобу стварне надлежности.

Решавајући настали сукоб стварне надлежности, на основу члана 30. став 2. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, бр. 116/08 ... 65/18) и члана 22. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14 и 87/18 - у даљем тексту: ЗПП), Врховни касациони суд је нашао да је за поступање у овој правној ствари стварно надлежан Привредни суд у Новом Саду.

Одредбом члана 22. став 2. Закона о уређењу судова прописано је да основни суд у првом степену суди у грађанскоправним споровима ако за поједине од њих није надлежан други суд и води извршне и ванпарничне поступке за који није надлежан неки други суд. Одредбом члана 25. став 1. тачка 1. истог закона, прописано је да привредни суд у првом степену суди у споровима између домаћих и страних привредних друштава, предузећа, задруга и предузетника и њихових асоцијација (привредни субјекти), у споровима који настану између привредних субјеката и других правних лица у обављању привредних делатности, па и кад је у наведеним споровима једна од странака физичко лице ако је са странком у односу материјалног супарничарства.

Стварна надлежност привредног суда се одређује према два критеријума: субјективни (према својству странака у спору) и објективни критеријум (према природи материјално-правног односа који је предмет спора). Наиме, цитирана законска одредба разликује три ситуације у којој је у првом степену надлежан да суди привредни суд. У споровима између домаћих и страних привредних субјеката, привредни суд је надлежан без обзира на правну природу спора, што значи да када се ради о привредним субјектима за стварну надлежност привредног суда довољно је да је испуњен субјективни критеријум. У споровима који настану између привредних субјеката и других правних лица за стварну надлежност привредних судова неопходно је да је испуњен и објективни критеријум, дакле релевантна је и природа спора, односно да је исти настао у обављању делатности привредних субјеката, а трећа ситуација је када је у наведеним споровима једна од странака физичко лице, ако је са странком у односу материјалног супарничарства.

Одредбом члана 15. став 2. Закона о парничном поступку предвиђено је да ако се у току поступка промене околности на којима је заснована надлежност суда или ако тужилац смањи тужбени захтев, суд који је био надлежан у време подношења тужбе остаје и даље надлежан и ако би услед ових промена био надлежан други суд исте врсте.

Имајући у виду да се у предметној парници ради о спору за накнаду штете због повреде уговора о пословној сарадњи где су првобитно као парничне странке били означени Привредно друштво „Беотон Р“ на страни тужиоца и Српска напредна странка, као правно лице и АА као физичко лице на страни туженог, па околност да је након засноване надлежности Привредног суда у Београду тужилац повукао тужбу у односу на првотуженог – Српску напредну странку, је без значаја и не утиче на

засновану надлежност Привредног суда у Београду, сходно одредби члана 15. став 2. Закона о парничном поступку, због чега је по налажењу Врховног касационог суда за поступање у овој спору надлежан Привредни суд у Београду.

Сагласно изнетом, стварно и месно надлежан за поступање у овој правној ствари је Привредни суд у Београду, применом члана 25. став 1. тачка 1. Закона о уређењу судова.

Са изнетих разлога, применом члана 22. став 2. ЗПП, одлучено је као у изреци.

Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић